

sed talis ratio cessat in dimittentibus habitum in monasterio, ergo cessante ratio ne legis, cessare debet & lex, cum uerba legis sint amplianda, & restringenda secundum mentem disponentis, c. secundum requiris, de appellat. ubi Panor. Facit quod legitur, & not. in c. intelligentia, el. 2. c. seq. de uerb. signif. l. cum pater, §. dulcissimis, ubi Bar. ff. de leg. 2. cum sim. Undecimo, excommunicatio non debet intelligi, & nec à lege infligitur, nisi pro peccato † mor. c. nemo, & cap. nullus, l. 1. q. 3. sed in iure nullibi reperitur. Immo apud omnes est in confesso, quod dimittens habitum in Monasterio, non est excommunicatus, sed tantum extra, d. c. ut periculosa, ibi in scholis, ergo non peccat mortaliter. Duodecimo, & ultimo, per regulas iuris in penis odia inspicimus in obscuris de reg. iur. in 6. ubi positio quod hoc sit dubium, an dimissio habitus sine causa in Monasterio sit peccatum mort. tamen in obscuris minimum est sequendum; & per consequens, quod sit peccatum ueniale, cum odia restringi, & fauores cōueniat ampliari. Sed his & similib. non obstantibus, contrariam sententiam censeo esse ueriores, & in foro animæ magis tutam, scilicet quod talis dimissio

9 habitus sit peccatum mor. † & primo per tex. in c. sanctimonialis, dist. 23. cuius uerba hæc sunt; Sanctimonialis uirgo cum ad consecrationem suo episcopo offertur, in talibus uestibus applicetur, quolibet semper usura est professioni, & sanctimoniali aptis. Qui quidem text. iuncto cap. uidua, solet à Doctoribus semper allegari, quod Monachus debet uti habitu. Sed modo pondero illud aduerbiū, semper, quod quidem, licet non sit sic amare sumendum, ut per modicum tempus habitus dimitti non possit: cum etiā illud dicatur continue fieri, quod aliquid interuallum habeat, ut not. in cap. præstenti, de præb. in 6. Hinc Syl. in verb. excoicatio 9. & in verb. Habitus, & Caiet. exponendo cap. ut periculosa, dicunt, modicum tempus dici per horam tantum. Doctores ex hoc aduerbio semper,

assumunt hoc argum. quod adeo Monachus, semper uti debeat habitu, quod etiam electus in episcopum, non debeat habitum mutare quod idem tex. in cap. clerici officia, de uita, & honest. cler. & ratio est, quia delatio habitus est de substantia † Monachatus, glos. singularis, in c. 3. 16. q. 1. ubi statuit Innoc. ut quamuis monachi ad sæculares ecclesias eligantur, à monachali tamē proposito non discedant, scilicet quo ad ea, quibus specialiter Deo sunt obligati, scilicet quo ad ea, quæ sunt de substantia monachatus, ut de habitu seruando, de continentia, & de non habendo propria, sed non seruaria vota, est peccatum mort. d. c. cum ad monasterium, ergo dimittere habitū. Secundo, pondero dictum text. iuncta gl. d. c. 3. ver. statuiamus. Quod quidem uerbum, licet non sit præceptiuum, nec

11 præceptiuo æquipollens, est tamen † uerbum commune, ut dicit Medi. C. de ieiun. tract. 4. q. 7. ver. si autē. Vnde appositum in materia graui, impropriatur, & efficitur præceptum, cum hoc et efficiat consultiuū, d. cap. rogo, sed modo materia est grauis, ut supra affirmauimus, ergo. Tertio, an transgressio legis mortalem culpam transgressori impingat, id examinandum est, ex materia subiecta, & ex uerbis. Felinus & Decius in cap. nam cōcupiscentiā, de constit. latē nos diximus lib. 2. cap. 10. num. 11. & cap. 57. num. 5. ubi diximus ex Soto, quod omnis lex, quæ absolute fertur, hoc est, quæ contrarium non explicat, obligat ad culpam uenientem, uel mortalem, secundum precium operis, sed modo licet, cap. sanctimonialis absolute dicat, quod professus, semper uti debeat uestibus professionis; tum quia materia est grauis, ut continentia, & proprium non habere; ut etiam dicit Sum. Astens. lib. 5. de regul. art. 5. obligari debet ad culpam mortalem, non autem uenientem. Quarto, per tex. in d. c.

12 ut periculosa, † in uerb. temerē, ubi distinctius inhibetur, ne professus temerē extra monasterium habitum dimittat, sed aduerbium temerē, importat peccatū mor-